Start of Rose Walden Collection

AR 11729

Sys #: 000360027

LEO BAECK INSTITUTE
Center for Jewish History
15 West 16th Street
New York, NY 10011

Phone: (212) 744-6400
Fax: (212) 988-1305
Email: lbaeck@lbi.cjh.org
URL: http://www.lbi.org

AR 11729 V1 Rose Walden Collection, undated, 1947-1957

This document is a highly emotional, very articulate letter written by Maria Schwarzova on April 4, 1947. Maria Schwarzova (an architect and interior designer of non-Jewish origin) is writing to her aunt Rosa Walden in Brooklyn about the fate of their relatives. Maria Schwarzova was forwarded Rosa Walden's letter by the Jewish Religious Congregation, because she was the only living relative among those mentioned in Rosa Walden's inquiry of March 31, 1947.

In this letter, the fate of the following individuals of Jewish origin is described: aunt Laura, aunt Laura's husband Jakub, aunt Laura's father, Josef Herzog, aunt Biegler, uncle Biegler, the widow of Rudolf Lederer, the widow of the "other" Lederer, Maria Schwarzova' s husband, Honza Schwarz (an attorney and an aspiring musician), and Maria Schwarzova's mother-in-law, Magda Schwarzova.

The following information is in this letter:

Aunt Laura's husband committed suicide on Dec. 15th 1939. Magda Schwarzova was deported from Ceske Budejovice on March 14th 1942 to Terezin from where she was deported to Auschwitz on April 27th 1942, where she died. Aunt Laura and the "other " Lederer's widow were also deported from Ceske Budejovice on March 14th. Uncle Biegler died in Dachau. Aunt Biegler died on the way to concentration camp, while still in Ceske Budejovice. The widow of Rudolf Lederer and her daughter died also in a concentration camp, probably in Auschwitz. Honza Schwarz was deported from Ceske Budejovice to Terezin on June 2nd 1942 and then to Mauthhausen, where he was shot on Aug. 26th 1942.

In addition to providing information about the deceased, Maria Schwarzova's letter details her family's life during German occupation. She mentions that her husband's office was closed already on March 15th 1939 and that he was interrogated as early as in 1939 not only by the Gestapo, but also the *vlajkars*, a Czech Fascist organization.

Architect
Ing. Maria Schwarzova
Ceske Budejovice
Masaryk Square 31, Tel. 250

Mrs. Rose Walden,
46/6–13 Ave, Brooklyn 19
New York

Ceske Budejovice, April 17, 1947

Dear Auntie,

As I am the only one alive among the relatives that you have named and are inquiring about, the local Jewish religious congregation has forwarded me your letter of March 31st. I am the wife of Dr. Honza Schwarz.

I would like to thank you most sincerely for your concern. In this letter I wish to share with you the fate of all of our relatives, as I know it. This letter will be sad and painful: I will write only about those that were tortured, and about those that survived, but buried their hearts with their beloved.

It appears that you are familiar with the fate of aunt Laura. I would, however, like to tell you some details about the last days of our dear deceased.

Uncle Jakub could no longer stand the cruelty and the lawlessness of the times, and he could no longer patiently wait for his demise. He felt it coming with great clarity and without doubts, and so he departed on his own volition on Nov. 15th 1938 from this world. He discussed this before the event for some time with my aunt, as he wanted to take her with. She did not want to hear any of that, and tried to dissuade him. Since she kept constant watch over him, he took his life in a moment when he was out of her sight.

Two months later aunt Laura became completely an orphan. On February 16th, 1940 died her beloved father, who, I think, lived together with my uncle and aunt since the occupation of the Sudeten territories in 1938. Mr. Josef Herzog is buried in the local Jewish cemetery right next to uncle Jakub. Afterwards, my aunt's niece Marenka came to live with her so that she would not be all alone. For a while they lived together in Dubne in relative peace, keeping themselves occupied by work. This ended when the house in which they lived was converted into a German school (to facilitate the Germanization of the region). The Germans rebuilt the house as a school and moved aunt Laura to a single room in the very back of the house. This was not, however, for long. The Gestapo imprisoned both aunt Laura and Marena in the local jail, aunt Laura for six weeks and Marena for a slightly shorter period. Then they were both released, as the deadly transports to Poland were already on the horizon.

Following very thorough registrations, all Jews in our region were deported to Terezin. (The exceptions were those who lived in mixed marriages. Those were meanwhile left at home, for another action.) Terezin is a small town near Litomerice in northern Bohemia. The town was turned into a Ghetto all cleared of its former residents. Whoever was able to stay in Terezin had a hard life, but could hope for a return. Both, aunt Laura and our mother, were not so lucky. I found out at the Ministry for Social Affairs that they both left Terezin for the East on 27th of April in transports of death for the East. Young people, as long they were strong enough, could still work there, but old people and children went directly to the gas. That was the fate of our dear mother Mrs. Magda Schwarzova.

My aunt must have been among the first to be sent to the gas chambers as I received this letter from her [translator's comment: the letter is written in German]: "Dear Mareil. I am sending you warmest regards. I would be very glad if you would let me know the whereabouts of your mother. I am healthy now, but I would be very grateful to you if you would keep me in your thoughts. I often think of Schvulik (our dog), how good he had it! I will write to you soon again. What is Hans doing? Please, write to me also sometime. Best regards, your L." She added: "I could use some underwear and clothing. Our luggage did not arrive, will write soon again." Unfortunately there was no more news from her. It was not clear where the letter was mailed, as the stamp was not legible, and my aunt did not provide a return address. The letter was stamped on June 1, 1942. I would have been more than happy to send aunt Laura something. I tried to find out her address here at the Jewish religious congregation and also in Prague, unfortunately without any results. One could assume that poor aunt did not live for much longer after she mailed this letter as all Jews in Auschwitz were sent to the gas chambers. Hoess, the executioner of millions who was in charge of Auschwitz, acknowledged during the proceedings of the Nuremberg trials, among other things, that under him each such action was carried out within six weeks. (It is of little comfort to us today that tomorrow we will be hanged.)

At about the same time they also put my beloved husband Honza to jail. Our tragic fate played out as follows:

In the morning of 15th of March, on the first day of occupation, they closed my husband's law office. A German attorney was appointed to oversee the liquidation of the office. What followed were inspections of our apartment, interrogations by the *vlajkars* [translator's note: a Fascist Czech organization] and finally, interrogations by the Gestapo. The interrogations by the Gestapo were already taking place in the summer of 1939, when hardly anyone knew what the Gestapo was about. We had to abandon our beautiful newly furnished apartment, and we moved to a small village in the countryside, about 20 km away. During this time I still had my office in Budejovice (architecture and interior design). I biked to my office at least twice a week. These were times of the purest love, when one lived only in the other and only for the other, times when the will to live and the will to die were equally firm. These were times of unending good-bys and of suppressed grief. These were times when one had the courage for every fateful moment of life. When I recollect these times further, these were also times of precious and timid little pleasures in that small corner of nature, in the meadows and in the woods–in the

tranquility of these southern Bohemian ponds-in the camaraderie of our local friends and those from Budejovice, who used to visit us at a great risk to themselves until we left. When I reflect on the lives of the Jews in the town here, I reflect on uncertain times. One was never certain for how much longer there would be a roof above one's head. One never knew whether the next evening one would find oneself crowded in a room belonging to others, who were equally persecuted. We lived these three years, however, in relative tranquility. At first we lived in the village just by ourselves, Hanicek and I. Later on our mother lost her apartment in Budejovice, and during Christmas of 1940 she joined us in the country. Hanicek had his upright piano here, and lived only for his music. In the beginning he was able to travel to Prague to take private lessons with professors at the conservatory, and in June of 1940 he passed an exam in music. (Then came the prohibition against changing one's residence and of not being allowed to be physically present any further then 3 km from home.) Hanicek studied diligently, composed music and was looking forward to the day when there would come the long awaited for peace and he would be able to become faithful to his great gift. He did not want to hear anymore about law, even though he was a respected and sought-after attorney. As if he sensed that the practice of law would become his destiny. Anybody and everybody, from nearby and even from remote villages, came to ask for his legal advice, irrespective of with whom the conflict happened to be, swindlers or with administrative offices. He helped equally the poor, and also those who took advantage of him, with generosity and free of charge. But one of the parties against which Honza advised notified the Gestapo of Honza's activities. Our dear mother was still with us when the Gestapo solicited signatures from people as evidence against Honza. It boggled one's mind why the Gestapo was so petty in this respect. The persecutions were so transparent, so great, so immeasurable, and yet the Gestapo found it necessary to cover them up, to find justification for the persecutions in one's own transgression, irrespective of how insignificant and petty it might have been. The transgression was then punished with death. And they did find enough bad people who signed any shameful thing. And they did find the means and ways to make sure that the accused confessed to their crimes!

Once, however, one of the witnesses in a moment of weakness brought us warnings of what was to come. This happened on 23rd of March 1942. Honza was strong and calm, and wrote his will the same day. Both, our dearest mother and me, were as if totally frozen. Only few days passed without anything happening, just enough to slowly lift our heads, when we were wounded anew. Mother, our dear, selfless and wonderful mother, had to leave us on 14th of April, as I describe below. It is now exactly 5 years since the early morning when we escorted her to a bus after a sleepless night and feverish preparations. She first went to Budejovice to a camp in which they gathered all to be deported, and four days later she left forever. These were days of such a grief, hidden and suppressed, that it is a wonder that one did not drop dead on the spot. They all left with a wretched bundle of 50 kg, and even that did not remain. The Gestapo first sealed the deportee's apartments, however, later on the apartments were looted.

Our good mother undertook the journey of suffering and horror, and yet her worries were mainly about the others, in particular about Honza. Because he lived in a mixed marriage, Honza was spared of this particular transport. The Gestapo had, however, even a more

terrible interest in Honza. And then, he became very ill. Because of mental stress, and probably also because of his hereditary disposition, he fell ill with angina pectoris. His first attacks occurred already when he was making trips to Prague, and with time they became more and more frequent. Our good friends arranged for a docent from Prague to visit us in the village. It was courageous of the docent to come, but he did not bring us any comfort. To the contrary, he scared us even more with his diagnosis and with his evaluation of the progression of the disease. To our worries about our fate due to external causes were added worries about the destiny that we carried within us. These were no lighter than the other.

It was sad here after departure of our mother. It became impossible not to think about all the misery and suffering that our dearest had to endure. And then came the worst blow.

During the infamous days of the Heydrich affair, on June 2nd 1942 they also took dear Honza. My dearest Honza, the noble and good Honza, beautiful in thought and in his acts, had to suffer from immeasurable degradation. He was imprisoned under the worst conditions first in a jail in Budejovice, then in Prague, and finally in Terezin. At the end he was tortured to death and then shot on 26th of July 1942 in Mauthhausen near Linz in the Upper Austria. -Tortured to death and shot! - Only those that have lost as I did can understand what this means! -

Poor uncle Biegler met a similar fate. He was terribly tortured in a concentration camp near Buchenwald. Because of the torture he lost his right arm. He was then sent to die in the concentration camp Dachau. Aunt Biegler was, while still in Budejovice, led to her death by a Nazi officer.

The widow of Rudolph Lederer first moved in with her married daughter residing in Prague. Later on both perished, probably by the same fate, as did our mother. The widow of the other Lederer, together with her daughter, left in the same [translator's note: the earlier mentioned] Budejovice transport for Terezin and the East. They have not returned yet.

As you see, our protectors worked with German thoroughness. They manufactured death on a moving belt. They did not forget anyone, and if they missed somebody, it was only because of lack of time.

As I said, this will be a sad letter. Indeed there is too much grief in it for one letter. I hope I did not tire you out by this letter. –It would give me a great pleasure if you were to write a bit about yourself. I finished high school with an exam in English, and I would welcome it if you would write to me in English. Next time I will try to answer in English.

I am looking forward to hearing from you. With sincere greetings,

Ing. Marie Schwarzova

ARCHITEKTKA
ING. MARIA SCHWARZOVÁ,
ČES. BUDĚJOVICE,
Masarykova nám. č. 31. - Tel. 250

Česé Budějovice, dne 14. dubna 1947.

Vážná paní,

Rue W a l d e n ,
46/- 13 Ave, Brooklyn 19.
New Jork.

Milá tetičko,

zdejší náboženská obec předala mi Váš dopis z 31.III.t.r. jako jediné živé ze všech jmenovaných příbuzných, které v něm hledáte. Jsem žena Dra Honzy Schwarze.

Děkuji Vám za Vaší účast co nejsrdečněji a chci Vám v dalším podati zprávu o osudu všech, pokud jest mi známo. Bude to dopis smutný a bolestný, bude vypravovat jen o umučených a těch, jež dobu přežili, ale srdce se svými milými pochovali.

O osudu tetičky Laury jste patrně již zpravena, chtěla bych Vám však [illegible] zprávěti nějaké podrobnosti o posledních dnech naší drahé mrtvé.

Strýček Jakub nemohl snášet krutost a bezpráví doby, nemohl trpělivě [illegible] XII. 1939 do rovolné okterou cítil jasně a nevyhnutelné [illegible] o tom již nějakou dobu a tetičku chtěl vzíti s sebou. Když o tom nechtěla slyšeti, jemu domlouvala a jeho hlídala, vzal si [illegible] jednom neostřeženém okamžiku sám. Dva měsíce na to, dne 16.II.1940 osiřela tetička úplně. Zemřel jí milovaný otec, který tuším bydlel u strýčka a tetičky od okupace sudet v r. 1938. Pan Josef Herzog jest pochován na zdejším židovském hřbitově vedle strýčka Jakuba. Pak přišla neteř Mařenka, aby tetička nebyla tak sama. Teta žila nyní s ní v Dubném v práci a píli tak dlouho v poměrném klidu, až její dům byl vyhlédnut za školní budovu pro německou školu, aby se mohl lépe zgermanisovat český kraj. Dům upravili Němci na školu a tětičku odstěhovali zatím do odlehlejší světnice domu, avšak ne na dlouho. Gestapo zatklo za nějaký čas tetičku i Mařenku a uvěznilo obě ve zdejší věznici. Tetičku asi na šest neděl a neteř o něco méně. Pak je pustili, neboť smrtelné transporty do Polska již byly na obzoru. Po několikeré důkladné registraci, byli všichni židé zdejšího okresu - vyjímaje těch, jež žili ve smíšeném manželství a byli zatím ponechání doma pro druhou samostatnou akci - deportováni do Terezína. Je to malé městečko blízko Litoměřic v severních Čechách, kde bylo zřízeno Ghetto a celé město vyklizeno, od dřívějších obyvatel. Kdo mohl zůstat zde, měl život těžký, avšak mohl doufat na návrat. Tetička a naše drahá matka nebyly mezi těmi šťastnými. Vyšetřila jsem na ministerstvu soc. péče, že odešly již 27. dubna z Terezína s odjely transportem smrti na Východ. Mladší museli, dokud síly stačily, zde ještě pracovati, staří a děti šli rovnou do plynu. Takový byl osud naší drahé matky, pí Magdy Schwarzové. Tetička byla patrně mezi prvními, neboť mi poslala ještě lístek tohoto obsahu:
" Liebe Mareil ! Sende Euch recht herzliche Grüsse und möchte froh sein zu erfahren, wo sich Eure Mutter aufhält! Bin gesund, doch wäre

Dir sehr dankbar, wenn Du mit was immer meiner gedenken möchtest! Oft denke an Švulík / poznámka: to byl náš pes/, wie gut es ihn ging! Werde bald wieder schreiben! Was macht Hans? Bitte schreibe mir auch einmal! An alle viele Grüsse Eure L." a připsáno bylo ještě: " Etwas Wäsche wenn möglich hätte Gebrauch auch Kleid. Unser Gepäck nicht erhalten werde bald wieder schreiben." Bohužel další zorávy již nedošly. Místo poštovního razítka bylo nečitelné a ani tetička neuvedla žádnou zpáteční adresu. Datum razítka bylo 1.VI. 1942. Bývala bych byla tetičce strašně ráda něco poslala. Pokusila jsem se zjistit adresu zde na obci i v Praze, bohužel však bezvýsledně. Dá se ostatně též předpokládat, že ubohá tětička tento lístek dlouho nepřežila. Všichni židé byli totiž posláni do plynových komor v koncentračním táboře v Osvětimi. Jeho velitel milionový vrah Hoess doznal při přelíčení v norimberském procesu mezi jiným také, že každá taková akce byla u něho za 6 neděl zlikvidována. / Malou útěchou jest nám dnes, že zítra má být oběšen/.

A v tuto dobu byl již také zatčen můj milovaný manžel Honza. U nás tragičnost osudu se odehrála takto:

Dne 15. března 1939 ráno, první den okupace, byla advokátní kancelář mužova uzavřena. Německý advokát byl ustanoven komisařem pro její likvidaci. Následovaly prohlídky bytu, výslechy u vlajkařů a nakonec výslechy na Gestapu již v létě 1939, kdy ještě záleženy byt a odešli jsme z Budějovic na venkov , do malé, asi 20 km vzdálené vesničky. Já jsem tuto dobu měla ještě svou projekční kancelář pro architekturu pozemních staveb a vnitřního zařízení v Budějovicích. Dojížděla jsem aspoň dvakrát v týdnu na kole domů. Byla to doba nejrychlejší lásky, kde jeden žil jen druhým a jen pro druhého; doba, kde síla žít a síla zemřít byla stejně pevná. Byla to doba věčného loučení, doba zastřeného smutku a doba nevysloveného odhodlání pro každou osudovou chvíli života. - A rozpomínám se na tuto dobu hlouběji, byla to i doba vzácné a plaché radosti i pohody v tom malém kousku přírody a luk a lesů - v tichu těchto jihočeských rybníků - v družbě s přáteli tam i z Budějovic, kteří přišli za námi do naší odloučenosti na vlastní nebezpečí. Vzpomínám-li na život židů ve městě zde, kdy žádný si nebyl jist, jak dlouho bude mít svou střechu nad hlavou a jest-li navečer nebude v jedné světnici u jiných stejně pronásledovaných, namačkaný v houfu,-dobývali jsme těchto 3 roků na osudu přece jen jako léta poměrného klidu.. Napřed jsme tam byli s Haníčkem sami, pak ztratila v Budějovicích byt i matka a přišla za námi ven. Bylo to na Vánoce 1940. Haníček měl pianino s sebou a žil jen své hudbě. První čas mohl dokonce dojíždět do Prahy na soukromné hodiny k profesorům konservatoře a v červnu 1940 složit zkoušku z hudby./ Pak přišel zákaz změny pobytu a vzdálení se domova více než na 3 km/. Pilně studoval a komponoval a těšil se, že až bude ten toužebně očekávaný mír, zůstane věrný tomuto svému velkému nadání.O advokacii nechtěl již nic věděti, ačkoliv byl advokátem uznaným a vyhledávaným. Jakoby býval byl tušil, že advokacie se mu stane osudnou. Kde kdo si přišel o radu právnickou z bližších i vzdálenějších vesnic a proti komukoli. Proti vetřelcům a úřadům, pomáhal lidem drobným a využívavým a všem stejně ochotně zadarmo a nezištně.A jedna taková protistrana udala Honzu pro tuto činnost Gestapu. Ještě byla naše drahá matka mezi námi, když shánělo Gestapo nějaké podpisy pro svědectví.

Bylo v tomto ohledu nepochopitelně úzkoprsé. Viditelnou, velkou , bezmeznou persekucí, potřebalo zahalit byt i do nejnepatrnějšího, nejmalichernějšího důvodu vlastní viny, který potřestalo potom smrtí. A našlo se dost špatných lidí, kteří podepsali každou hanebnost. A aby obžalovaný se dostatečně k t vině přiznal, k tomu již měli cesty a prostředky! -Tentokráte však jeden svědek selhal a donesl nám tuto strašnou předzvěst. Bylo to 3.III. 1942. Honza byl silný a klidný a napsal tohoto dne svůj testament, Předrahé matce a mně mrazilo celé bytí. Sotva přešly prvníny napětí bez dalších událostí a začali jsme pomalu zvedat hlavy, přišla rána nová. Matka, naše milá, obětavá a předobrá mamuška na musela 14. dubna, jak již vylíčeno, opustit. Je tomu dnes právě let, co jsem ji po probdělé noci, po horečnatých přípravách, časně ráno doprovodila k autobusu, Jela do Budějovic do sběrného tábora, odkud pak odešla o čtyři dny později navždy. Byly to dny tolik zadrženého, nedoznaného žalu, že jest nepochopitelné, že člověk na mútě hned nezahynul. Všichni šli s ubohým ranečkem 50 kg a ani ten jim nezůstal. Byty byly Gestapem zapečetěny a později rozkrádány. Naše dobrá matka podstoupila cestu utrpení a hrůzy, ale starost měla jen o druhé a zvlášt o Haníčka. Byl sice tohoto transportu, pomsvé smíšené manželství, ušetřen, ale zájem Gestapa o něho byl ještě horší. A pak byl těžce nemocen. Duševním napětím a asi zděděnou náklonností onemocněl m anginou pektoris. První záchvaty ukázály se již v době cest do Prahy a stupňovaly se čím dále tím více. Dobří přátelé umožnili cestu pražskému docentu k nám na vesnici. Bylo to odvážné, ale nepřinesl nám bohužel žádnou útěchu, naopak postrašil nás diagnosou o stavu nemoci ještě více K[illegible] z věnci, přišly nové vnitřní, a nebyly o nic lehčí než ty ostatní.

Po odchodu milé matky zesmutnělo to kolem nás a bylo nemožné nemyslet na tolik bídy a strádání, jež museli naši milí vytrpět. A pak přišla ještě rána nejhorší.

dne 2. VI. 1942 zatklo Gestapo za pověstné doby Heydrichiády také Haníčka. Můj Honzíček, ušlechtilý a dobrý, krásný v mysli a činu musel trpět bezmeznou poníženost. Byl uvězněn za nejhorších podmínek ve věznici v Budějovicích, v Praze a pak na pevnosti v Terezíně. Nakonec byl dne 26.VIII. 1942 po týdenním pobytu v koncetračním táboře Mauthausen u Lince v Horních Rakousích umučen a zastřelen. - Umučen a zastřelen !- Zastřelen na útěku ! - Jen ten, kdo ztratil jako já, dovede pochopit, co to znamená! —

Ubohého strýčka Bieglera potkal osud obdobný. Byl umučen v koncentračním táboře Buchenwald, týráním připraven o celou pravou ruku a pak poslán zemřít do koncentračního tábora Dachau. Chudinku tetičku Bieglerovou hnal její nacistický komisař do smrti ještě v Budějovicích.

Vdova po Rudolfu Ledererovi odstěhovala se ku své vdané dceři do Prahy a pak zahynula pravděpodobně stejným způsobem jako matka. Vdova po druhým Ledererovi šla společně s dcerou stejným transportem budějovickým do Terezína na Východ a již se nevrátily. —

Jak vidět , pracovali naši ochránci s německou důkladností. Smrt vyráběli na běžícím pásmu. Nezapomněli ani na jediného a vynechali-li přece, bylo to jen pro nedostatek času.

Řekla, jsem, že to bude dopis smutný a je toho zármutku na jeden dopis věru až příliš mnoho. Doufám, že jsem Vás svým dopisem neunavila.-Udělala byste mi velkou radost, kdybyste mi napsala také něco o sobě. Maturovala jsem svého času z angličtiny a bylo by mně vítané, kdybyste mně napsala anglicky, pokusím se Vám příště odpověděti též anglicky.

Těším se na Vaše zprávy a zdravím Vás srdečně

M. Marie Schaumová

EIDESSTATTLICHE ERKLAERUNG.

Vor dem unterzeichneten Notar und New York State-Rechtsanwalt erschien heute

Herr Leo Walden

wohnhaft in 4916 - 13th Avenue
Brooklyn 19, N.Y.

11 141/3a/ .

und erklaerte an Eidesstatt:

In Beantwortung der Aufforderung vom 6. Mai 57 gebe ich folgende eidesstattliche Erklaerung ab: Ich wurde am 10. November 1938 verhaftet und nach Dachau deportiert. Nachunserer Ankunft dort musste ich in den Duschraum gehen, wo ein SS-Mann meine Personaldaten aufnahm. Als ich zur Beantwortung seiner Fragen den Mund oeffnete, spritzte er mir mit einem dicken Wasserschlauch eiskaltes Wasser in den Mund, bis ich bewusstlos zu Boden fiel und liegen blieb. Einige Tage spaeter wurde ich waehrend eines Marsches von einem SS-Mann beschuldigt, mit meinem Nachbarn gesprochen zu haben. Ich wurde in den Block 14 gefuehrt, wo er mit dem damaligen Stubenaeltesten namens Paul ueber mich Gericht hielt. Ich musste mit dem Gesicht zur Wand stehen und das Urteil lautete, dass ich erschossen wuerde. Die ganze Zeit wurde ich von den Beiden mit Gummiknueppeln blutig geschlagen, bis ich zu Boden fiel, daselbst mit Stiefeln getreten, bis ich blutueberstroemt bewusstlos liegen blieb. Als ich mit eiskaltem Wasser zum Bewusstsein gebracht wurde, war ich bereits mit dem obgenannten Stubenaeltesten in meinem Zimmer und wurde verstaendigt, dass ich zu 8 Tagen Kesseltragen verurteilt wurde. Da ich beim Schleppen des schweren mit heisser Suppe gefuellten Kessels hie und da ein bisschen Suppe ausschuettete, wurde ich waehrend der folgenden 8 Tage wiederholt mit Gummiknueppeln auf das schwerste misshandelt. Nach Ablauf dieser 8 Tage musste ich von meinen Mithaeftlingen zum Appellplatz getragen werden, da ich nicht imstande war zu gehen. Ich wurde besonders von dem obgenannten Stubenaeltesten Paul bis zu meiner Entlassung in der beschriebenen Weise misshandelt.
Da ich das Visum vorweisen konnte, wurde ich Ende Jaenner 1939 entlassen und bin mich nach Wien, wo mir aufgetragen wurde sofort auszureisen. Hier wurde ich sogleich von einem Arzt, Dr. Friedlaender, im III. Bezirk behandelt, der eine Herz- und Nervenkrankheit feststellte. Ich fuhr Anfang April 1939 unter Zuruecklassung meiner Familie nach Ecuador, wo ich mich sofort in aerztliche Behandlung begeben musste und wo sowohl Nervenzerruettung als ein Herzleiden festgestellt wurde. - Im Juni 1941 konnte ich in die Vereinigten Staaten auswandern, wo ich endlich mit meiner Familie wieder vereinigt wurde, worauf sich mein Zustand etwas besserte, sodass ich auch mit Unterbrechungen einem Erwerb nachgehen konnte. Ich musste jedoch auch hier in dauernder aerztlicher Behandlung stehen. In den letzten 2 Jahren verschlechterte sich mein Zustand immer mehr, ich erlitt im Jahre 1956 zwei Herzanfaelle und musste mit den Rettungswagen ins Spital gebracht werden, wie es auch aus den bereits vorliegenden aerztlichen Zeugnissen hervorgeht.

Leo Walden
Unterschrift.

24/5-57

After ascertaining the identity of the applicant and after admonition of the significance of an oath and of the possible legal consequences for a false statement:

State of New York)
)
County of New York)

Sworn to and signed before me as Notary Public and member of the New York State Bar this ....24.... day of ..May.... in the year 1957.

Dr. Julian Koppelman
401 Broadway, New York 13, N.Y.

End of Rose Walden Collection